

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 12 november 2019 met nummer RvVb-A-1920-0256
in de zaak met rolnummer 1718-RvVb-0894-A

Verzoekende partij	de heer Joris VAN GARSSE vertegenwoordigd door advocaten Karolien BEKE en Robin VERBEKE met woonplaatskeuze te 9000 Gent, Kasteellaan 141
Verwerende partij	de deputatie van de provincieraad van OOST-VLAANDEREN vertegenwoordigd door mevrouw Kaat VAN KEYMEULEN
Tussenkommende partij	de heer François VAN INNIS vertegenwoordigd door advocaat Frédéric CORYN met woonplaatskeuze op het kantoor te 9000 Gent, Fortlaan 77

I. BESTREDEN BESLISSING

De verzoekende partij vordert met een aangetekende brief van 30 augustus 2018 de vernietiging van de beslissing van de verwerende partij van 12 juli 2018.

De verwerende partij heeft het administratief beroep van de verzoekende partij tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Oudenaarde van 9 april 2018 onontvankelijk verklaard.

Het college van burgemeester en schepenen heeft aan de tussenkommende partij een verkavelingsvergunning verleend voor het verkavelen van grond voor het oprichten van 10 woningen op de percelen gelegen te 9700 Oudenaarde, Axelwalle zn, met als kadastrale omschrijving afdeling 13, sectie A, nummers 567C, 583C, 585F en 585G.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij dient een antwoordnota en het administratief dossier in. De tussenkommende partij dient een schriftelijke uiteenzetting in. De verzoekende partij dient een wederantwoordnota in.

De kamervoorzitter behandelt de vordering tot vernietiging op de openbare zitting van 1 oktober 2019.

Advocaat Robin VERBEKE voert het woord voor de verzoekende partij. Mevrouw Kaat VAN KEYMEULEN voert het woord voor de verwerende partij. Advocaat Frédéric CORYN voert het woord voor de tussenkommende partij.

Het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (DBRC-decreet) en het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. FEITEN

De tussenkomende partij dient op 24 oktober 2017 bij het college van burgemeester en schepenen van de stad Oudenaarde een aanvraag in voor een verkavelingsvergunning voor het verkavelen van grond voor het oprichten van 10 woningen op de percelen gelegen te 9700 Oudenaarde, Axelwalle zn.

Tijdens het openbaar onderzoek, georganiseerd van 20 november 2017 tot en met 19 december 2017, dient de verzoekende partij een bezwaarschrift in.

Het college van burgemeester en schepenen verleent op 9 april 2018 een verkavelingsvergunning aan de tussenkomende partij.

Tegen die beslissing tekent de verzoekende partij op 11 mei 2018 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 27 juni 2018 om het beroep onontvankelijk te verklaren.

Na de hoorzitting van 10 juli 2018 beslist de verwerende partij, eensluidend met het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar, om het beroep op 12 juli 2018 onontvankelijk te verklaren. De beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“... ”

De juridische aspecten

Artikel 4.7.21. §2, 2e VCRO bepaalt dat een beroep tegen een vergunningsbeslissing in eerste administratieve aanleg kan worden ingediend door (o.m.) elke natuurlijke persoon of rechtspersoon die rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen kan ondervinden ingevolge de bestreden beslissing.

Hierbij is vereist dat de natuurlijke persoon expliciet in zijn beroepschrift aantoont dat hij weldegelijk deze vermeende hinder of nadelen kan ondervinden.

Met andere woorden, zoals de Raad voor Vergunningsbetwistingen reeds oordeelde over het belang van een derde: “De verzoekende partij kan er zich, zoals in het voorliggende dossier, met andere woorden niet toe beperken uitsluitend de formele en/of materiële wettigheid van de bestreden beslissing in vraag te stellen zonder tevens aan te geven welk van het algemeen belang te onderscheiden persoonlijk belang zij bij de voorliggende vordering heeft en dus welk persoonlijk voordeel zij bij een gebeurlijke vernietiging van de bestreden beslissing meent te hebben.”

In casus moet vastgesteld worden dat appellant wel een aantal argumenten opwerpt waarom hij van mening is dat de beslissing van het college van burgemeester en schepenen niet correct is, doch totaal nalaat het persoonlijke belang en de potentiële

persoonlijke hinder of nadelen die hem te beurt zouden kunnen vallen ten gevolge van deze beslissing, op te werpen, laat staan aan te tonen.

Appellant betwist de verleende vergunning om volgende redenen:

- 1. Openbaar onderzoek: is niet conform verlopen.*
- 2. Definitie verkavelen: Doordat de percelen niet aangrenzend zijn, kan men deze niet verkavelen.*
- 3. Externe adviezen: er moest advies gevraagd zijn aan het Agentschap voor Natuur en Bos en Landbouw en Visserij.*
- 4. Open ruimte: Er wordt verwezen naar het PRUP afbakeningsgebied kleinstedelijk gebied Oudenaarde, GRS Oudenaarde, ruimtelijke visie voor landbouw, natuur en bos – regio Leiestreek, PRS Oost-Vlaanderen, GRS Zingem en Streefbeeld N60.*
- 5. Beschrijving van de omgeving en de aanvraag: is niet correct omschreven.*
- 6. MER: De mer-screening is niet juist geanalyseerd, o.a. mobiliteit, waterhuishouding (riolering, bijkomende druk op de provinciale beek).*
- 7. Watertoets: Het advies van de dienst Integraal Waterbeleid is gebaseerd op overstromingskaarten en niet op de werkelijke situatie. Er dient rekening gehouden met de afstromingskaart met meervoudige stroomlijnen, waaruit blijkt dat meerdere plaatsen in de onmiddellijke omgeving effectief overstromingsgebied en/of waterziek zijn.*
- 8. Ruimtelijke ordening: men moet de onmiddellijke omgeving benaderen bij het onderzoek naar de goede ruimtelijke ordening, de na te streven evenwichtige grondbalans opgelegd door het college van burgemeester en schepenen leidt tot een reliëfwijziging en is een essentiële wijziging, de gemeenteraad heeft beslissingsbevoegdheid over het rechte trekken van de rooilijn, er zou een extra electriciteitscabine moeten opgericht worden.*
- 9. Archeologisch onderzoek: Hoeve 't Bekehof (Axelwalle 51) wordt verdrongen.*

Appellant is geen aanpalende eigenaar. Hij woont langsheen Bekemolen, op minstens 270 m van de te verkavelen zone.

Het bestaan van enige persoonlijke hinder of nadeel in hoofde van de appellant is daardoor geenszins evident.

In het beroepschrift wordt niet voldoende duidelijk omschreven welke 'hinder en nadelen' de bestreden vergunning voor appellant persoonlijk teweegbrengt, de ingeroepen nadelen hebben geen persoonlijk karakter.

Door de wijze waarop de grieven zijn geformuleerd, en het gegeven dat de woning van appellant geen directe ruimtelijke band heeft met de bouwplaats, verschilt zijn belang niet van dat van elke inwoner of toevallige passant.

In principe kan dergelijke vorm van 'hinder' ingeroepen worden door iedere burger zodat het beroep van appellanten als een actio popularis dient te worden aanzien. Het ingeroepen belang mag niet opgaan in het belang dat iedere burger heeft bij de handhaving van de wettigheid (BAERT J. en DEBERSAQUES G., 'Ontvankelijkheid', Die Keure, 1996, nr. 222). Appellant blijft in gebreke om aan te tonen dat hij persoonlijke rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen ondervindt uit de bestreden beslissing.

Het beroep is om voormelde redenen onontvankelijk.

...

Dat is de bestreden beslissing.

IV. TUSSENKOMST

De tussenkomende partij verzoekt met een aangetekende brief van 25 oktober 2018 om in de procedure tot vernietiging tussen te komen. De voorzitter van de Raad laat de tussenkomende partij met een beschikking van 12 november 2018 toe in de debatten.

Uit het dossier blijkt dat het verzoek tot tussenkomst tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging – BELANG VAN DE VERZOEKENDE PARTIJ

Standpunt van de partijen

De verzoekende partij stelt dat ze een procedureel belang heeft om de bestreden beslissing aan te vechten. Minstens valt de vraag of zij hinder en nadelen kan ondervinden ten gevolge van de verkavelingsvergunning samen met de beoordeling ten gronde van het enige middel.

De tussenkomende partij betwist de ontvankelijkheid van de vordering en werpt op dat een procedureel of potentieel belang niet volstaat om een beroep in te stellen bij de Raad. In de mate dat de verzoekende partij verwijst naar het enig middel, stelt de tussenkomende partij nog het volgende:

“... ”

De verzoekende maakt niet (afdoende) aannemelijk waarin precies de persoonlijk te lijden hinder en/of nadelen in de zin van artikel 4.8.11. § 1, eerste lid, 3° VCRO (in de versie vóór inwerkingtreding van het Omgevingsvergunningsdecreet) is te begrijpen. De verzoekende partij verwijst daartoe enkel naar de uiteenzetting onder het enige middel, zónder concrete weergave van het persoonlijk belang in oorzakelijk verband met de bestreden beslissing. Dit gebrek aan concrete uiteenzetting over het RvVb-belang – onderscheiden van het belang om administratief beroep in te stellen – klemmt des te meer, vermits de verzoekende partij op een héél ruime afstand woont van het betrokken aanvraagperceel.

Manifest onjuist geeft de verzoekende partij onder punt 4. in het feitenrelaas van zijn RvVb-annulatieverzoek aan “slechts” op max. 180m afstand te wonen van het verkavelingsproject.

De verzoekende partij tracht Uw Raad te misleiden: de door de verzoekende partij aangegeven afstand van 180m strekt zich uit van het eigen woonperceel (niet zijnde vanaf de woning zelf maar vanaf de eigen rechter perceelsgrens) tot op het uiterste hoekje van het perceel 585/g als onderdeel van het verkavelingsplangebied. Dit perceel 585/g is evenwel voor een heel klein stuk onderdeel van het verkavelingsproject en situeert zich aldus véél verder af van de woning van de verzoekende partij. De beoogde bebouwingszones van de loten zelf situeren zich nóg verder van de door de verzoekende partij handig gemanoeuvreeerde afstand. (afbeelding)

“... ”

De afstand van de woning van de verzoekende partij tot de dichtstbijzijnde woonkavel bedraagt +290m, dit is “op minstens 270m” zoals de bestreden beslissing terecht bevestigt.

“... ”

Onbetwistbaar is aldus dat de woning van de verzoekende partij “op minstens 270m afstand” gesitueerd is t.o.v. de dichtstbijzijnde woonkavel.

Deze zeer ruime afstand impliceert dat de verzoekende partij zeer concrete gegevens zal moeten aanvoeren tot bewijs van de persoonlijk te ondervinden hinder en/of nadelen. (RvVb 26 april 2011, nr. A/2011/52)

De door de verzoekende partij gesuggereerde hinderaspecten – voor zover ontwarbaar onder de argumentatie van het middel – inzake verkeersafwikkeling, wateroverlast, visuele hinder en in het algemeen inperking van de woon- en leefkwaliteit, zijn niet (zeer) concreet om de zeer ruime afstand van ca. 290m t.o.v. het aanvraagperceel qua belangvereiste te “overbruggen”.

Het is de tussenkomende partij een raadsel hoe (en in welke mate) de verzoekende partij op een afstand van +290m van het aanvraagperceel visuele hinder kan claimen, laat staan alsof het verkeer naar het aanvraagperceel aan Axelwalle zich via Bekemolen langs de woning van de verzoekende partij zou afwikkelen. Het woonverkeer naar de beoogde woonkavels situeert zich van Axelwalle richting gewestweg N60 (Gent-Oudenaarde), v r verwijderd van de woning van de verzoekende partij een heel eind verderop aan Bekemolen. (afbeelding)

...

Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk dat het verkavelingsproject hinder en/of nadelen kan genereren op vlak van de lokale waterhuishouding. De verzoekende partij claimt wel risico op wateroverlast, maar toont dat helemaal niet aan.

Opnieuw flagrant in strijd met de feitelijke dossiergegevens suggereert de verzoekende partij dat ook de gemeentelijk stedenbouwkundig ambtenaar zou gewezen hebben op een risico op wateroverlast langsheen de Bekemolen, waaraan de verzoekende partij opnieuw misleidend toevoegt dat dit overstromingsrisico zich   k zou voordoen ter hoogte van diens woning.

Op zicht van de overstromingskaart (bron: Geopunt Vlaanderen) mag het aanvraagperceel dan nog deels gesitueerd zijn in overstromingsgevoelig gebied (niet zijnde effectief gevoelig), dat is manifest niet het geval voor het woonperceel van de verzoekende partij. De woning van de verzoekende partij verderop in de Bekemolen is niet gesitueerd in overstromingsgevoelig gebied, onverminderd de vaststelling dat de verzoekende partij niet in het minst aannemelijk maakt hoe de potentieel overstromingsgevoeligheid op het aanvraagperceel zelf gevolgen zou kunnen hebben voor diens eigen woonperceel (zeer ruime afstand van ca. 290m). (afbeelding)

...

De verzoekende partij moet redelijkerwijze aannemelijk maken dat er een concreet risico op het ondergaan van de aangevoerde hinder of nadelen bestaat, rechtstreeks of onrechtstreeks.

De verzoekende partij moet een persoonlijk en actueel belang aantonen met bewijs van voldoende waarschijnlijke hinder en/of nadelen, waarbij het oorzakelijk verband met de bestreden vergunningsbeslissing niet betwistbaar lijkt. (RvVb 12 juni 2018, nr. A/1718/0989)

In deze bewijslast faalt de verzoekende partij manifest.

...

De verzoekende partij dupliceert dat bij het aanvechten van een beslissing waarbij het administratief beroep onontvankelijk wordt verklaard, een potentieel of procedureel belang wel voldoende is.

Beoordeling door de Raad

1

De verwerende partij heeft het administratief beroep van de verzoekende partij tegen de vergunningsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Oudenaarde van 9 april 2018 onontvankelijk verklaard.

Het onontvankelijk bevinden van een administratief beroep dient te worden beschouwd als een voor de Raad aanvechtbare “vergunningsbeslissing”. (zie Memorie van Toelichting bij het ontwerp van decreet tot aanpassing en aanvulling van het ruimtelijke plannings-, vergunningen- en handhavingsbeleid, *Parl.St.* VI.Parl. 2008-2009, nr. 2011/1, 195).

2.

Het gevolg van het onontvankelijk verklaren van het administratief beroep van de verzoekende partij is dat de verkavelingsvergunning die werd verleend door het college van burgemeester en schepenen uitvoerbaar wordt. Om belang te hebben om de bestreden beslissing aan te vechten, dient de verzoekende partij derhalve aan te tonen dat ze hinder en nadelen kan ondervinden die het gevolg zijn van de bestreden beslissing en dient ze dus aan te tonen dat ze hinder en nadelen kan ondervinden door het uitvoeren van de vergunningsbeslissing die werd verleend in eerste administratieve aanleg.

Anders dan de verzoekende partij aanvoert volstaat het dus niet zich louter te beroepen op het feit dat haar administratief beroep werd onontvankelijk verklaard. Wel zullen de middelen enkel kunnen gericht zijn op de bestreden beslissing en derhalve enkel kunnen betrekking hebben op de vraag of het administratief beroep al dan niet terecht onontvankelijk werd verklaard.

3.

De belanghebbenden in de zin van artikel 4.8.11, §1, eerste lid, 3° VCRO (beroep bij de Raad) betreft dezelfde categorie als de belanghebbenden in de zin van artikel 4.7.21, §2, 2° VCRO (administratief beroep). In beide gevallen volstaat het dat een beroeper aannemelijk maakt dat het risico bestaat op het ondervinden van rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen door de bestreden vergunningsbeslissing.

Het motief in de bestreden beslissing om het administratief beroep van de verzoekende partij onontvankelijk te verklaren steunt op de beoordeling dat in het beroepschrift niet duidelijk omschreven is welke persoonlijke hinder en nadelen de verzoekende partij kan ondervinden ten gevolge van de verkavelingsvergunning, hetgeen de verzoekende partij betwist in het enig middel.

De verzoekende partij kan dus bij het uiteenzetten van haar belang in onderliggende zaak verwijzen naar het enig middel. Het beoordelen van de exceptie van de tussenkomende partij valt immers samen met de beoordeling ten gronde van de betwisting in het enig middel.

VI. ONDERZOEK VAN DE MIDDELEN – ENIG MIDDEL

Standpunt van de partijen

De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 4.7.21, §2 VCRO, van het besluit van de Vlaamse regering van 24 juli 2009 tot regeling van sommige onderdelen van de administratieve beroepsprocedure inzake de stedenbouwkundige of verkavelingsvergunningen (hierna: Beroepenbesluit), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: Motiveringswet), van het materieel motiveringsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

Ze zet uiteen:

“ ...

doordat, eerste middelonderdeel, de verwerende partij het administratief beroep van de verzoekende partij onontvankelijk verklaart;

terwijl in het beroepschrift, de replieknota en de gegevens van het dossier weldegelijk is aangegeven welke hinder en nadelen de verzoekende partij zou kunnen ondervinden ten gevolge van de gevraagde verkavelingsvergunning;

en doordat, tweede middelonderdeel, de verwerende partij de bestreden beslissing niet afdoende heeft gemotiveerd,

terwijl de verwerende partij onzorgvuldig tot de conclusie komt dat het bestaan van eventuele hinder en nadelen in hoofde van de verzoekende partij “geenszins evident” is omdat zijn woning niet paalt tegenaan het verkavelingsgebied;

en terwijl de verwerende partij zonder motivatie vaststelt dat “de woning van appellant geen directe ruimtelijke band heeft met de bouwplaats” en het administratief beroep “als een actio popularis dient te worden aanzien”;

zodat de hierboven aangehaalde bepalingen en beginselen zijn geschonden

TOELICHTING BIJ HET EERSTE MIDDELONDERDEEL

De verwerende partij is van mening dat de verzoekende partij heeft nagelaten om “het persoonlijke belang en de potentiële hinder of nadelen die hem te beurt zouden vallen” op te werpen in zijn administratief beroep, laat staan aan te tonen.

Zij voert aan dat het bestaan van persoonlijke hinder of nadelen in hoofde van de verzoekende partij niet evident is aangezien de appellant geen rechtstreeks aanpalende eigenaar is. Sterker zelfs, zij lijkt aan te geven dat zijn beroepschrift een actio popularis uitmaakt (bestreden beslissing, p. 3 – eigen aanduiding):

...

Een grondige analyse van het administratief beroep, de replieknota en de gegevens uit het dossier toont aan dat de verzoekende partij weldegelijk heeft aangekaart welke persoonlijke, geïndividualiseerde en rechtstreekse en onrechtstreekse hinder en nadelen hij kan ondervinden ten gevolge van de gevraagde verkavelingsvergunning:

In het administratief beroepschrift kan zo bijvoorbeeld gewezen worden op volgende paragrafen (eigen aanduidingen):

“Mobiliteit: Het feit dat men Axelwalle (straat) als een gemeentelijke verbindingsweg beschouwd, wat niet correct is, is de MER screening omtrent mobiliteit niet correct uitgevoerd, hoewel dit aangebracht is tijdens het openbaar onderzoek. De bouw van 10 wooneenheden gaat zorgen voor **een te grote verkeersdrukte** op de weg richting N60 via Bekemolen, Lange Ast tunnel en Moriaanshoofd. **Zeker Bekemolen (straat) is hiervoor niet uitgerust**. De recente beslissing van een bouw van nog 4 wooneenheden in Moriaanshoofd maakt dat het gehucht ‘Bekemolen 1’ een onleefbaar woongebied wordt.” (Stuk 4, p. 28)

“De bijkomende verharding op het perceel die afstroomt naar de provinciale beek en de aansluiting op een buizenstelsel die toekomt in de provinciale beek maakt dat **overstromingsgevaar in Bekemolen** sterk zal toenemen. Voor alle duidelijkheid de kavels in

deze vergunning sluiten niet aan op een riolering maar op een beek die uitmondt in de provinciale beek (OS248). De frequentie van overstromingen is de laatste jaren al sterk toegenomen in deze 'woonkorrel'.

[...]

Men mag trouwens niet alleen het perceel bekijken maar ook naar een ruimer kader en beredeneren van de risico's. Zo alleen kunnen realisaties van kleine projecten, potentiële risico's worden vermeden. ('Het voorzorgbeginsel'). Door landbouwgrond te verkavelen met verharding zorgt er voor dat **waterbergend vermogen verkleind wordt in deze 'woonkorrel'**. De interpretatie van de watertoets door de gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar is hierbij dus te gelimiteerd, ondanks de duidelijke argumentaties en foto's in de bezwaarschriften. Er zal wel degelijk **een schadelijk effect zijn aan Bekemolen** (=straat) als men dat weet dat ook hemelwater via een buizenstelsel het debiet van de nabije provinciale beek zal doen stijgen en invloed zal hebben op de frequentie van overstromingen." (Stuk 4, p. 28-29)

"Ik kan u melden dat in de maand december 2x wateroverlast is ontstaan in de zones P, Q, R en S. Als er overstroming gemeld wordt in **Bekemolen (straat)** (zone P) dan zijn ook de zones Q, R en S veelal getroffen. De hevigere piekbuien leidt vooral in beekdalen tot wateroverlast en daarbij speelt de inrichting van gebieden een grote rol. Naast intensiteit van de neerslag is de mate van verharding en de buffercapaciteit van het systeem van groot belang." (Stuk 4, p. 35)

"Tot slot dient de vergunningverlenende overheid haar onderzoek ter beoordeling van de hinderaspecten bij de goede ruimtelijke ordening voldoende concreet uit te voeren, zoals deze reliëfwijziging. **In mijn bezwaarschrift verwees ik al naar de gevaren naar reliëfwijziging:** "Elke grond-ophoging (Artikel 4.2.1, 4° VCRO) en grondverzet bij deze stedenbouwkundige aanvraag is dan ook niet aanvaardbaar zodat de waterhuishouding niet wordt verstoord op de gronden van de verkavelingsaanvraag **en op de gronden er naast gelegen.**" (Stuk 4, p. 37)

en

"Conclusie

Uit wat voorafgaat, dient besloten dat het beroep voor inwilliging vatbaar is. De inhoudelijke argumentatie van onregelmatigheden in de bestreden beslissing zijn hiermee ook aangetoond **inclusief de hinder die ik en mijn gezin zal ondervinden** bij deze verkavelingsaanvraag wegens het teniet doen van open ruimte structuur."

...

Uit deze uittreksels van het administratief beroepsschrift blijkt duidelijk dat de verzoekende partij heeft aangegeven welke hinder en nadelen (o.a. wateroverlast en mobiliteitshinder) hij kan ondervinden ten gevolge van de gevraagde verkavelingsvergunning. Hierbij vertrekt hij steeds vanuit de Bekemolen, de straat waaraan zijn woning is gelegen. Het spreekt voor zich dat hij hiermee ook zijn eigen woning bedoelde.

Sterker zelfs, in zijn conclusie benadrukt de verzoekende partij zelfs uitdrukkelijk dat hij met zijn beroepsschrift de gebreken van de verkavelingsvergunning aantoont, "inclusief de hinder die ik en mijn gezin zal ondervinden".

Verder heeft de verzoekende partij ook in zijn aanvullende nota na het verslag van de PSA aangegeven welke rechtstreekse en onrechtstreekse hinder en nadelen hij door het verlenen van de gevraagde verkavelingsvergunning kan ondervinden (eigen aanduidingen):

"Daar ik **bezwaarindiener** was tijdens het openbaar onderzoek, geeft mijn beroepsschrift duidelijk aan dat de gemeentelijk stedenbouwkundig ambtenaar in de bespreking van het openbaar onderzoek dat er **wel degelijk een rechtstreeks en onrechtstreeks nadeel** wordt aangegeven door de bezwaarindieners. Ook was mijn bezwaarschrift tijdens het openbaar onderzoek toegevoegd aan mijn beroepsschrift waar ook de rechtstreekse en onrechtstreekse nadelen werden aangegeven. Tot slot wil ik melden dat in **mijn conclusie van mijn beroepsschrift** duidelijk nog eens een hinder werd aangegeven die ik en mijn gezin zullen ondervinden.

[...]

Dus elke structurele wijziging van dit open gebied kan **mijn woongenot storen** en kan een **aantasting zijn van de landelijke woonomgeving waar ik woon**. Dit is meerdere malen herhaald in het beroepsschrift (inclusief toegevoegde bezwaarschrift met amenderingen)." (Stuk 6, p. 3)

"Een van de criteria van goede ruimtelijke ordening is de **visueel-vormelijke elementen**. Het verspringen van deze bouwlijn is **hinderlijk als esthetisch aspect** en ruimtelijk niet inpasbaar. Hierdoor komt ook de **verkeersveiligheid** in gedrang, door slecht zicht van uitrijdend gemotoriseerd verkeer, wat is aangehaald in mijn bezwaarschrift maar echter nooit is gemotiveerd." (Stuk 6, p. 6)

en

"Mijn voorstel van 7 à 8 huizen per hectare en alleenstaande bebouwing lijkt me dan ook fair om tegemoet te komen aan de aanvrager zijn bouwdrang zonder **mijn woongenot** (bijvoorbeeld: **ontwikkeling bijkomende verkeersdynamiek, overlast zoals geluidshinder en fijnstof**) te storen, de landelijke omgeving waar ik woon aan te tasten en de toekomst van mijn kinderen veilig te stellen zodat ze later kunnen bewegen in open ruimte zonder wateroverlast en in verkeersvriendelijke straten." (Stuk 6, p. 6-7)

Hoewel het beroepsschrift dus voor de verwerende partij ruimschoots had moeten volstaan om de rechtstreekse en onrechtstreekse hinder en nadelen van de verzoekende partij te kennen, verduidelijkt de verzoekende partij via zijn de replieknota alsnog de hinder en nadelen die de verzoekende partij had aangehaald in het inleidend beroepsschrift.

De verzoekende partij koppelt hierbij overigens steeds terug naar zijn inleidend beroepsschrift en zijn bezwaarschrift (met addenda).

...

Naast het administratief beroep en de replieknota, geven ook de gegevens van het administratief dossier op voldoende wijze aan welke nadelen en hinder de verzoekende partij als natuurlijke persoon in de zin van artikel 4.7.21., §2, 2° VCRO kan ondervinden uit de gevraagde verkavelingsvergunning.

De gemeentelijk stedenbouwkundig ambtenaar bevestigde namelijk uitdrukkelijk, hierin gevolgd door het college van burgemeester en schepenen, dat de aanvraag inderdaad gevolgen kan hebben voor de Bekemolen (= de woonplaats van de verzoekende partij) – doch verklaarde dit ongegrond:

"Het merendeel van de bijgevoegde foto's betreft percelen langsheen de Bekemolen welke gelegen zijn binnen effectief overstromingsgevoelig gebied. De effectief overstromingsgevoelige gebieden worden afgebakend op basis van in kaart gebrachte recente overstromingen en berekeningen van overstromingen met een middelgrote kans op voorkomen. De kans op een overstroming is dus reëel want er waren recent overstromingen op het perceel of er bestaat een aanzienlijke kans op wateroverlast. De mogelijke overstromingsgevoelige gebieden worden afgebakend op basis van bodemkundige en geografische kenmerken."

De gemeentelijk stedenbouwkundig ambtenaar verwijst hierbij naar de fotorapportage die de verzoekende partij heeft toegevoegd aan het tweede addendum van zijn bezwaarschrift (stuk 3). Hierin heeft de verzoekende partij uitvoerig gewezen op het feit dat hij op 14 december 2017 vanuit zijn straat (Bekemolen) geen toegang had tot de Gentsesteenweg omwille van verschillende overstromingen. Hij haalt deze fotorapportage uitdrukkelijk aan in zijn verzoekschrift:

"De interpretatie van de watertoets door de gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar is hierbij dus te gelimiteerd, ondanks de duidelijke argumentaties en foto's in de bezwaarschriften. Er zal wel degelijk een schadelijk effect zijn aan Bekemolen (=straat) als

men dat weet dat ook hemelwater via een buizenstelsel het debiet van de nabije provinciale beek zal doen stijgen en invloed zal hebben op de frequentie van overstromingen." (Stuk 4, p. 29)

De verwerende partij is dan ook onzorgvuldig en ongemotiveerd te werk gegaan door zonder meer te besluiten dat de verzoekende partij heeft nagelaten "het persoonlijke belang en de potentiële persoonlijke hinder of nadelen die hem te beurt zouden kunnen vallen ten gevolge van deze beslissing, op te werpen, laat staan aan te tonen".

Uit het beroepschrift, de replieknota en de gegevens van het dossier blijkt dat de verzoekende partij voldoende heeft aangegeven welke hinder en nadelen hij meent te ondervinden ten gevolge van de gevraagde verkavelingsvergunning.

Hierbij moet benadrukt worden dat artikel 4.7.21., §2, 2° en artikel 1, §1, 2de lid van het Beroepenbesluit enkel vereisen dat uit het beroepschrift blijkt welke rechtstreekse of onrechtstreekse hinder en nadelen de verzoekende partij kan ondervinden ten gevolge van de gevraagde vergunning. De verzoekende partij dient zijn hinder dus niet concreet aan te tonen, het wijzen op de potentiële hinder van de aanvraag volstaat.

De verwerende partij lijkt aan te geven dat zij een uitdrukkelijke paragraaf in het beroepschrift verwachtte, waarin de verzoekende partij zijn hinder en nadelen diende "aan te tonen".

...

Kortom, de verzoekende partij maakt voldoende aannemelijk dat hij hinder kan ondervinden van het verkavelingsproject en aldus rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen kan ondervinden overeenkomstig artikel 4.7.21, §2, 2° VCRO. Deze vaststelling volstaat om het administratief beroep van de verzoekende partij ontvankelijk te verklaren.

TOELICHTING BIJ HET TWEEDE MIDDELONDERDEEL

De onontvankelijkheidsbeslissing van de verwerende partij is manifest ongegrond. Bovendien reikt zij een bijzondere gebrekkige motivering aan op basis waarvan zij tot die (onterechte) conclusie is gekomen.

De verwerende partij stelt namelijk vast:

"Appellant is geen aanpalende eigenaar. Hij woont langsheen Bekemolen, op minstens 270 m van de te verkavelen zone. Het bestaan van enige persoonlijke hinder of nadeel in hoofde van de appellant is daardoor geenszins evident."

Merk op dat, in tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, de verzoekende partij niet woont op "minstens 270 m van de te verkavelen zone". De afstand tussen het perceel van de verzoekende partij en het verkavelingsproject bedraagt slechts 180 m (zie hoger). Alleen al op basis van deze fout, is de motivering van de verwerende partij gebrekkig.

Bovendien klopt de redenering van de verwerende partij niet. Het is niet omdat een beroepsindiener geen aanpalende buur is van een verkavelingsproject dat hij geen hinder of nadelen zou kunnen ondervinden van dit project. Het project kent namelijk een bepaalde grootorde, waardoor de hinder die de verzoekende partij heeft aangevoerd in zijn beroepschrift (zoals o.a. wateroverlast, mobiliteitshinder, visuele hinder) verregaand en gebiedsoverschrijdend is. De verwerende partij kan deze hinder, zelfs indien zij enkel een onrechtstreeks karakter zou hebben, niet zomaar opzij schuiven op basis van de afstand tussen de verzoekende partij en het verkavelingsproject.

Louter vaststellen dat “het bestaan van enige persoonlijke hinder of nadeel in hoofde van de appellant” daardoor “geenzins evident” is, volstaat hierbij niet. Dit maakt bovendien geen in concreto, eigen beoordeling uit van de hinder en nadelen die de verzoekende partij zou kunnen ondervinden. Zij komt tot een algemene conclusie op basis van een algemeen criterium, namelijk de afstand van de woning tot het projectgebied.

Deze werkwijze is onzorgvuldig en schendt de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Ten slotte stelt de verwerende partij ook vast:

“Door de wijze waarop de grieven zijn geformuleerd, en het gegeven dat de woning van appellant geen directe ruimtelijke band heeft met de bouwplaats, verschilt zijn belang niet van dit van elke inwoner of toevallige passant.

In principe kan dergelijke vorm van ‘hinder’ ingeroepen worden door iedere burger zodat het beroep van appellanten als een actio popularis dient te worden aanzien. Het ingeroepen belang mag niet opgaan in het belang dat iedere burger heeft bij de handhaving van de wettigheid (BAERT J. en DEBERSAQUES G., ‘Ontvankelijkheid’, Die Keure, 1996, nr. 222).”

Opnieuw gaat de verwerende partij zonder nuance te werk. Sterk zelfs, zij lijkt de verzoekende partij een actio popularis te verwijten. Zij motiveert haar – nochtans zwaarwichtig – standpunt niet en geeft enkel aan dat “het ingeroepen belang” niet mag opgaan in “het belang dat iedere burger heeft bij de handhaving van de wettigheid”.

De bestreden beslissing bevat geen enkele overweging op basis waarvan de verwerende partij tot de conclusie komt dat “de woning van de appellant geen directe ruimtelijke band heeft met de bouwplaats”. Nochtans is de verzoekende partij een directe buurtbewoner van het verkavelingsproject, zoals het college van burgemeester en schepenen en de gemeentelijk stedenbouwkundig ambtenaar in eerste aanleg wel heeft erkend.

Dit is geen afdoende motivering. De verzoekende partij heeft voldoende aannemelijk gemaakt dat de hinder en nadelen uit het project hem persoonlijk kunnen treffen. En zelfs indien deze hinder een algemene draagwijdte heeft, sluit dit niet uit dat de hinder de verzoekende partij persoonlijk kan treffen. Het project brengt ernstige gevolgen met zich mee voor de gehele buurt, waaronder ook voor de verzoekende partij. Waar de verzoekende partij telkens over de Bekemolen spreekt, bedoelt hij ook zijn eigen woning.
...

De verwerende partij repliceert:

“ ...

Verzoekster stelt dat haar administratief beroep ten onrechte onontvankelijk werd bevonden door de deputatie. Bovendien zou de motivering in de bestreden beslissing omtrent die onontvankelijkheid ontoereikend zijn.

Voorafgaand moet worden opgemerkt dat de verzoeker hier klaarblijkelijk aan uw Raad vraagt om het opportuniteitsoordeel omtrent de (on)ontvankelijkheid van het administratief beroep van de verzoeker over te doen. Hiervoor werd aan uw Raad geen bevoegdheid toegekend. Uw Raad kan enkel nagaan of de beslissing van de deputatie gebaseerd is op de juiste feiten en of er geen kennelijk onredelijk standpunt werd ingenomen.

De deputatie heeft het volgende vastgesteld omtrent het administratief beroep van de verzoekende partij:

...

Uit bovenstaande motivering blijkt duidelijk dat de verzoekende partij zijn beroep heeft verwoord vanuit mogelijke hinder voor de Blekemolen, doch geenszins met betrekking tot zichzelf of zijn eigen, persoonlijke woonsituatie. Verzoeker werpt zich op als hoeder van de ruimtelijke ordening voor de hele straat, wat zijn beroepschrift duidelijk tot een actio popularis maakt. Nergens spitst de verzoeker de hinder of nadelen toe op zijn eigen woning, woonsituatie, wooncomfort etc. Het volledige betoog van de verzoeker staat in functie van de Bekemolenstraat in zijn geheel.

Op geen enkele wijze licht hij toe welk persoonlijk voordeel hij heeft bij het instellen van het administratief beroep. De deputatie kon dan ook terecht vaststellen dat de verzoeker geenszins een persoonlijk belang heeft omschreven in zijn beroepschrift.

Daarnaast maakte de deputatie evenmin een fout door te stellen dat de verzoekende partij geen aanpalende eigenaar van de verkaveling is. Het perceel van verzoeker ligt immers niet vlak naast de percelen waarop de verkavelingsaanvraag betrekking heeft, zodat verzoeker inderdaad geen directe buur is en de deputatie naar waarheid en redelijkheid kon stellen "dat de woning van appellant geen directe ruimtelijke band heeft met de bouwplaats".

De door verzoeker aangeduide afstand van 180m (in vogelvlucht) ligt minstens in dezelfde grootteorde van de door de deputatie vastgestelde afstand van 270m (niet in vogelvlucht maar via de wegenis). Op de kaarten en plannen kon de deputatie de concrete afstand tussen het perceel van de verzoeker en van de te verkavelen percelen vaststellen, zodat zij zich niet op verkeerde feiten heeft gebaseerd bij het vormen van haar oordeel.

De stelling dat "bestaan van enige persoonlijke hinder of nadeel in hoofde van de appellant geenszins evident is" doordat hij geen direct aanpalende eigenaar is van de verkaveling, is noch foutief, noch kennelijk onredelijk.

Daarenboven vormt deze stelling helemaal niet het enige motief waarom het beroep van de verzoeker onontvankelijk werd bevonden, zodat dit slechts een overtoollig motief betreft. Zoals hierboven reeds werd aangetoond, werd het beroep namelijk in eerste instantie immers al onontvankelijk bevonden omdat de verzoeker heeft nagelaten een persoonlijk nadeel aan te tonen of uiteen te zetten.

In tegenstelling tot wat de verzoeker meent, is het bovendien wel degelijk essentieel dat de ingeroepen persoonlijke hinder of nadelen reeds bij het instellen van het initieel administratief beroep worden ingeroepen. Verzoekende partij kon dan ook niet met goed gevolg in een verduidelijkende nota zijn uiteenzetting van de opgesomde hinder nog verder uitbreiden.

De omschrijving van hinder en nadelen in het beroepschrift is een ontvankelijkheidsvoorwaarde. Dit is logisch, aangezien zowel de aanvrager als de PSA niet over de volledigheid van gegevens kunnen beschikken voor de verdere verloop van de beroepsprocedure (en voor het opstellen van het PSA-verslag). Dit zou de goede werking van de daaropvolgende hoorzitting en van de beroepsprocedure en besluitvorming in zijn geheel fnuiken.

...

De tussenkomen partij stelt:

“ ...

Eerste middelonderdeel

...

Volgens de verzoekende partij is een expliciete paragraaf waarin een derde-belanghebbende de geclaimde hinder en/of nadelen moet omschrijven, niet vereist, op voorwaarde dat deze hinder en/of nadelen maar blijken uit het geheel van de beroepsstukken: deputatieberoep, gegevens van het beroepsdossier, eventuele latere replieknota n.a.v. de hoorzitting,...

De verzoekende partij verwijst daartoe naar een arrest dd. 04.02.2016 van de RvVb (gekend als RvVb/A/1516/0562), maar verduidelijkt niet naar vermeende analogie met dit arrest dat het administratief beroepschrift van de verzoekende partij in casu qua belang kan volstaan zonder weergave van een op zichzelf staande uiteenzetting over vermeende hinder en/of nadelen. In het vermelde arrest dd. 04.02.2016 nam de RvVb aan dat het belang afdoende kon blijken in verwijzing naar een eerder vernietigingsarrest van de Raad van State op verzoek van de betrokken verzoekende partij over eenzelfde vergunningsaanvraag:

...

In dit geval kan de verzoekende partij niet verwijzen naar een eerder vernietigingsarrest op zijn initiatief, omdat er in dit dossier geen voorafgaand jurisdictioneel beroep tegen een eerdere vergunning is ingesteld.

Bovendien beoordeelde de RvVb in het vermelde arrest dd. 04.02.2016 het belang van de verzoekende partij in dat specifieke geval ook als onmiddellijk aanpalende bewoner t.o.v. het aanvraagperceel.

Deze feitelijke beoordelingsgegevens samen genomen kon de RvVb in het specifieke geval in het arrest dd. 04.02.2016 wél aannemen dat de hinder en/of nadelen van de aldaar betrokken verzoekende partij als derde-belanghebbende wél afdoende uiteengezet was, ook al was deze omschrijving niet in een afzonderlijke “belangparagraaf” opgenomen.

In dit geval kan door verzoekende partij niet verwezen worden naar vergunningsvoorgaanden (eerder vernietigingsarrest waar het belang wél al werd aanvaard) en woont de verzoekende partij op méér dan 270m verwijderd van het aanvraagperceel. Deze vaststellingen impliceren dat de verzoekende partij des te concreter en specifiek de geclaimde hinder of nadelen zeer nauwkeurig dient te omschrijven, wat niet is gebeurd.

Al evenmin kan de verzoekende partij nuttig verwijzen naar twee arresten dd. 08.05.2018 van de RvVb (gekend als RvVb/A/1718/0821 en RvVb/A/1718/0822) waar het principe van verduidelijking van hinder en/of nadelen werd aanvaard door toevoeging van een replieknota na verslag, omdat in dat specifieke geval de hinder en/of nadelen te aanvaarden zijn wegens inplanting van de bestreden constructie (stalling voor weidedieren) op enkele centimeter van de perceelsgrens van de verzoekende partij.

Het is niet omdat het belangvereiste inzake hinder en/of nadelen als administratieve filter niet te formalistisch toe te passen valt, dat de verzoekende partij niet concreet omschrijven moet waarin de vermeende hinder en/of nadelen specifiek gelegen zijn. Omdat de verzoekende partij op zéér ruime afstand woont t.o.v. van het aanvraagperceel, geldt dit belangvereiste des te stringenter specifiek voor de door de verzoekende partij geclaimde

hinder en/of nadelen: onmiddellijk nabuurschap en vergunningsvoorgaanden kan de verzoekende partij alvast niet inroepen tot het vermeende belang.

Nog aangenomen dat de hinder en/of nadelen in hoofde van de verzoekende partij afdoende gedistilleerd kunnen worden “uit het geheel” van het administratief dossier, dan nóg kon de verwerende partij terecht oordelen dat de door de verzoekende partij geclaimde hinder en/of nadelen niet (niet behoorlijk) aannemelijk gemaakt werden.

De verzoekende partij claimt (on)rechtstreekse hinder en/of nadelen in verwijzing naar diens deputatieberoep, diens replieknota na verslag en de gegevens van het beroepsdossier. In essentie komt de verzoekende partij tot de volgende hinderaspecten (zie pagina 9-12 van het inleidend verzoekschrift onder randnummers 9 tem. 11):

- verkeershinder (mobiliteitsoverlast)*
- wateroverlast (overstromingsrisico)*
- hinder door reliëfwijziging (grondophoging en -verzet)*
- visueel-esthetische hinder*
- schending woon- en leefkwaliteit*

Over al deze geclaimde hinderaspecten oordeelde de verwerende partij dat deze hinder en/of nadelen NIET (afdoende) aannemelijk gemaakt werden door de zeer ruime afstand van de woning van de verzoekende partij t.o.v. het aanvraagperceel. Deze afstand werd door de verwerende partij feitelijk correct op “méér dan 270m” vastgesteld.

De verzoekende partij tracht Uw Raad over dit feitelijk beoordelingsuitgangspunt te misleiden door de zéér ruime afstand tussen diens woning en het aanvraagperceel af te zwakken tot zo’n een 180m – wat nog steeds zéér ruim blijft -, terwijl de effectieve afstand van diens woning tot het aanvraagperceel zelfs +290m is.

De tussenkomende partij verwijst daartoe naar zijn argumentatie en vaststellingen zoals supra onder III/2.3. en III/2.4. betreffende het belangvereiste uiteengezet, argumentatie die hier als integraal herhaald wordt beschouwd, in essentie geresumeerd tot:

*- **géén mobiliteitshinder** (zelfs niet onrechtstreeks) omdat alle verkeer van/naar de beoogde tien woningen zich afwikkelt via het deel van Bekemolen richting de gewestweg N60, terwijl de woning van de verzoekende partij zich situeert langs het deel van Bekemolen veel verder wég verwijderd van deze ontsluitingsroute: cfr. supra figuur op pagina 5;*

*- **géén risico op wateroverlast** (zelfs niet onrechtstreeks) omdat het perceel van de verzoekende partij niet gesitueerd is in effectief of mogelijk overstromingsgevoelig gebied en de zéér ruime afstand van de woning van de verzoekende partij tot het deel van het aanvraagperceel dat wél gesitueerd is in mogelijk (niet effectief) overstromingsgevoelig gebied onmogelijk tot verhoogd risico op wateroverlast kan leiden voor de woning van de verzoekende partij zelf;*

*- **géén risico op hinder door reliëfwijziging** (quid: als aspect van de waterhuishouding of als aspect van landvergliding/grondverschuiving?) om eenzelfde reden als de door de verzoekende partij geclaimde hinder door wateroverlast;*

*- **géén visueel-esthetische hinder** (zelfs niet onrechtstreeks) omdat de woning van de verzoekende partij op een zéér ruime afstand van 290m gesitueerd is van de dichtstbij*

gelegen woonkavel in de beoogde verkaveling, met dien verstande dat de verzoekende partij niet eens aangeeft wat het actuele “open” zicht dan wel moet zijn en van waaruit (leefruimtes) dit zicht actueel genomen wordt en in welke mate dit zicht door de beoogde woonkavels op +290m dan wel geschonden wordt;

- géén schending van de woon- en leefkwaliteit in hoofde van de verzoekende partij (zelfs niet onrechtstreeks) om eenzelfde reden als mbt de hiervoor besproken hinderaspecten: de zéér ruime afstand van de woning van de verzoekende partij t.o.v. het aanvraagperceel maakt enig (on)rechtstreeks hinderaspect onmogelijk.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de door hem geopperde hinderaspecten in oorzakelijk verband staan met de bestreden beslissing, nog aangenomen alsof de door de verzoekende partij geclaimde hinderaspecten hem persoonlijk kunnen treffen.

De bestreden beslissing stelt terecht vast dat de verzoekende partij geen persoonlijk belang nastreeft, maar (hoogstens) een algemeen belang dat niet verschilt van het belang dat elke inwoner of toevallige passant kan hebben. In die zin stelt de bestreden beslissing terecht vast dat het administratief beroep van de verzoekende partij een “actio popularis” betreft die de toets van het concrete en persoonlijk belangvereiste niet doorstaat:

...
Alle rechtstheoretische overwegingen in het annulatieberoep ten spijt, slaagt de verzoekende partij kennelijk niet om dit onontvankelijkheidsoordeel van de verwerende partij te weerleggen.

Conclusie: de door de verzoekende partij opgeworpen wetschendingen in het eerste middelonderdeel zijn ongegrond en aldus te verwerpen.

Tweede middelonderdeel

...
In de eerste plaats herneemt de tussenkomende partij de argumentatie en vaststellingen zoals uiteengezet onder het eerste middelonderdeel: de verzoekende partij toont niet op voldoende aannemelijke wijze aan dat hij persoonlijke hinder en/of nadelen kan ondervinden als gevolg van de bestreden beslissing: géén mobiliteitshinder, géén risico op wateroverlast, géén visuele hinder en géén schending van diens woonkwaliteit: niet rechtstreeks en niet onrechtstreeks.

Essentieel feitelijk beoordelingsuitgangspunt is de zéér ruime afstand van de woning van de verzoekende partij t.o.v. het aanvraagperceel. De bestreden beslissing stelde terecht en op feitelijk correcte wijze vast dat deze afstand “méér dan 270m” bedraagt.

De bestreden beslissing weerlegt de door de verzoekende partij gereclameerde hinder en/of nadelen (afdoende) gemotiveerd op basis van de niet-betwistbare zéér ruime afstand tussen de woning van de verzoekende partij en het aanvraagperceel:

...
Deze motivering in de bestreden beslissing is feitelijk juist, afdoende gemotiveerd en op zorgvuldige wijze tot stand gebracht.

De verzoekende partij kan niet nuttig ontkennen dat hij op zéér ruime afstand woont t.o.v. het aanvraagperceel – zelfs niet op basis van de door de verzoekende partij eigenhandig maar foutief gehanteerde afstand van 180m – en evenmin dat alle door de verzoekende partij aangevoerde hinderaspecten op hun aannemelijkheid te beoordelen zijn ingevolge deze zeer ruime afstand. Dit feitelijk beoordelingskader staat niet ter discussie en leidde de

verwerende partij ertoe te concluderen: “Het bestaan van enige persoonlijke hinder of nadeel in hoofde van de appellant is daardoor geenszins evident”.

De bestreden beslissing motiveert aldus niet dat er onmogelijk sprake kan zijn van hinder en/of nadelen, wél dat dit niet evident aantoonbaar is ingevolge de zeer ruime afstand. De bestreden beslissing bevestigt aldus terecht en afdoende gemotiveerd dat de bewijslast van de hinder en/of de nadelen in hoofde van de verzoekende partij des te concreter/gedetailleerder moet omschreven zijn om het afstandsprobleem qua belangvereiste juridisch te overbruggen.

Omdat de verzoekende partij in zijn administratief beroepschrift noch in een latere replieknota dit afstandsprobleem niet (afdoende) kon weerleggen, oordeelde de verwerende partij nota bene op eensluidend advies van de provinciale administratie noodzakelijk tot het gebrek aan geïndividualiseerd belang en aldus tot de onontvankelijkheid van het administratief beroep.

Conclusie: de door de verzoekende partij opgeworpen schendingen van de abbb en de Uitdrukkelijke Motiveringswet in het tweede middelonderdeel zijn ongegrond en aldus te verwerpen.

...

De verzoekende partij dupliceert:

“ ...

Eerste middelonderdeel

De verzoekende partij herhaalt dat – zoals reeds vermeld in het inleidend verzoekschrift – de beoordeling van de omschreven gevreesde hinder en nadelen **niet op overdreven formalistische wijze** opgevat worden, zeker nu de verzoekende partij het administratief beroepschrift als leek en niet-jurist heeft ingediend. Het volstaat dat een verzoekende partij de rechtstreekse of onrechtstreekse hinder aannemelijk maakt. De verwerende partij **dient het gehele administratief beroepschrift** – inclusief de gelijktijdig verzonden ‘annexen’ – in aanmerking te nemen. Daarenboven is het geenszins verboden om de in het beroepschrift aangevoerde hinder en nadelen verder **te verduidelijken in een replieknota** op het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar (zie RvVb, 2 juni 2016, A/1516/1169, p. 9).

Deze rechtspraak staat in **schril contrast** met de standpunten van de verwerende en tussenkomende partij, waarbij beide partijen een exclusieve, uitdrukkelijk paragraaf omtrent het belang van de verzoekende partij als beroepsindiener verwachten. Hiermee geven zij wel een **zeer enge, formalistische interpretatie** aan het (toen geldende) artikel 4.7.21., §2, 2° VCRO. Dergelijke interpretatie beperkt echter de toegang van derden tot een beroepsinstantie, want niet in lijn ligt met de ratio legis achter de beroepsprocedure en een onrechtmatige beperking van de toegang tot een beroepsinstantie uitmaakt.

In tegenstelling tot wat de verwerende partij stelt, is “de omschrijving van hinder en nadelen in het beroepschrift” – in de zin van een aparte paragraaf – **geen ontvankelijkheidsvoorwaarde**; het administratief beroep is **op zichzelf ontvankelijk** indien uit het beroepschrift (inclusief de bijgevoegde stukken), alsook uit de replieknota na verslag van de PSA en de gegevens van dossier, voldoende blijkt welke hinder en nadelen de verzoekende partij vreest te ondervinden ten gevolge van de vergunningsbeslissing.

De tussenkomende partij houdt er overigens een fragmentaire lezing op na van het arrest van uw Raad van 4 februari 2016 (nr. RvVb/A/1516/0562). In het betrokken arrest werd immers door uw Raad overwogen (p. 5-6 – eigen aanduiding):

...

De tussenkomende partij insinueert dat in het betrokken arrest het afdoende belang van de verzoekende partij werd gekoppeld aan de procedurele voorafgaanden, met name een eerdere vernietigingsprocedure voor de Raad van State. Dit klopt niet, nu het arrest juist benadrukt dat “uit de vaststelling dat een stedenbouwkundige vergunning is vernietigd door de Raad van State [...] **niet automatisch voort[vloeit]** dat de partij op wiens verzoek de vernietiging werd uitgesproken, een belanghebbende is die een nadeel ondervindt van een nieuwe vergunningsbeslissing, die na dit vernietigingsarrest wordt genomen”.

Aanvullend kan de verzoekende partij ook wijzen op **de bij het beroepschrift gevoegde – en gelijktijdig verzonden – stukken** (de ‘annexen’) die hiervan **onlosmakelijk** deel uitmaken. Ook het **bezwaarschrift** van de verzoekende partij van 19 december 2017 werd zo integraal toegevoegd aan het beroepschrift.

Merk op dat de verzoekende partij ook in **het als stuk toegevoegde bezwaarschrift** (als ‘annex’) concreet is ingegaan op de hinder en nadelen die hij ten gevolge van het project vreest te ondervinden (stuk 3, p. 2-19):

...

Daarenboven diende de verwerende partij ook rekening te houden met de aangebrachte hinder en nadelen in **de replieknota na het verslag van de PSA en de gegevens van het dossier**, wat zij in casu niet heeft gedaan – hetgeen de verwerende partij overigens niet betwist. Hoewel de hinder en nadelen in het beroepschrift, de hierbij gevoegde stukken, de replieknota en de gegevens van het dossier niet onder een afzonderlijke hoofding staan opgesomd, blijkt uit deze stukken wel **concreet** welke hinder en nadelen de verzoekende partij vreest.

Hiervoor verwijst de verzoekende partij naar de citaten in het inleidend verzoekschrift. De verwerende partij heeft de hierboven opgesomde artikels en beginselen geschonden door – tegenin de hierboven aangehaalde rechtspraak – te eisen dat het beroepschrift een expliciete paragraaf over het belang bevatte, hoewel de gevreesde hinder en nadelen **voldoende aannemelijk** zijn gemaakt

Tweede middelonderdeel

De verwerende partij tracht in haar antwoordnota om haar oorspronkelijke motivering in de bestreden beslissing verder **te verduidelijken en uit te breiden**. Het spreekt voor zich dat er geen rekening kan gehouden worden met alle achteraf toegevoegde argumenten, laat staan dat deze zouden volstaan om het motiveringsgebrek in de bestreden beslissing a posteriori recht te zetten.

Deze bijkomende motivering neemt namelijk niet weg dat de deputatie tot haar onontvankelijkheidsbeslissing is gekomen op basis van **enkele beknopte zinnen**, die daarenboven bestaan uit **algemene vaststellingen**, zoals “de appellant is geen aanpalende eigenaar”, “de wijze waarop zijn grieven zijn geformuleerd” en “het gegeven dat de woning van appellant geen directe ruimtelijke band heeft met de bouwplaats”.

Alles draait blijkbaar rond het gegeven dat de verzoekende partij “geen aanpalende eigenaar” zou zijn en er een “zéér grote afstand” zou liggen tussen de bouwplaats en de woning van de verzoekende partij. Uit deze twee elementen – voor zover correct – kan

onmogelijk afgeleid worden dat de verzoekende partij totaal geen belang had bij zijn beroepschrift. Deze redenering van de verwerende partij klopt echter niet. Het is niet omdat een beroepsindiener geen aanpalende buur is van een verkavelingsproject dat hij geen hinder of nadelen zou kunnen ondervinden van dit project. Het project kent namelijk **een bepaalde grootorde**, waardoor de hinder die de verzoekende partij heeft aangevoerd in zijn beroepschrift (zoals o.a. wateroverlast, mobiliteitshinder, visuele hinder) niet enkel voor de aanpalende percelen dreigt te ontstaan.

De verwerende partij kan deze aangekaarte hinder – zelfs indien zij enkel een onrechtstreeks karakter zou hebben – niet zomaar opzij schuiven op basis van de afstand tussen de verzoekende partij en het verkavelingsproject. In tegenstelling tot wat de verwerende en tussenkomende partij beweren blijkt afdoende dat de (hinder van) verkavelingssite wel degelijk binnen de levenssfeer van de verzoekende partij valt. Het is de verzoekende partij een raadsel hoe een afstand van 180 meter als een ‘grote afstand’ zou worden beschouwd. Het is overigens niet aan de verzoekende partij om onomstotelijk te bewijzen dat het project effectief hinder en nadelen zal veroorzaken, wel toont hij aan dat **dergelijke hinder potentieel mogelijk is**.

Zo kan bijvoorbeeld de aantasting van de lokale waterhuishouding of het veroorzaken van mobiliteitshinder evident een **verreikende impact hebben op het omliggende gebied**, met mogelijke waterschade of mobiliteitsproblemen tot gevolg.

Verder klopt het niet dat de verwerende partij gemakshalve spreekt over een “actio popularis”. De bestreden beslissing bevat hierover **geen afdoende motivatie**. In haar antwoordnota verklaart de verwerende partij dit plots vanuit de overweging dat de verzoekende partij zijn hinder slechts verwoord heeft “vanuit de Blekemolen [sic], doch geenszins met betrekking tot zichzelf of zijn eigen, persoonlijke woonsituatie”.

Hoewel met deze a posteriori toegevoegde argumentatie geen rekening gehouden kan worden, gaat de verwerende partij hiermee ook **te kort door de bocht**. De aangehaalde hinderaspecten zijn voldoende geïndividualiseerd. Het feit dat het belang, in zoverre het geënt is op de vermeende hinderaspecten, **deels kan samenvallen met het algemeen belang**, betekent nog niet dat het beroep een actio popularis uitmaakt en de verzoekende partij geen persoonlijk belang meer zou hebben bij het beroep (cfr. RvVb 7 feb 2017, A/1617/0559, 18).

...

Beoordeling door de Raad

1.

De verzoekende partij stelt in het enig middel in essentie dat de verwerende partij op onzorgvuldige wijze en in strijd met het administratief beroepsschrift, de replieknota en de gegevens van het dossier, heeft geoordeeld dat de persoonlijke hinder en nadelen van de verzoekende partij niet voldoende werden aangetoond. Dit betreft wettigheidskritiek. De exceptie van de verwerende partij wordt verworpen.

2.

Zoals reeds aangegeven bij de bespreking van het belang van de verzoekende partij volstaat het dat een beroeper het aannemelijk maakt dat het risico bestaat op het ondervinden van rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen door de bestreden vergunningsbeslissing.

In uitvoering van artikel 4.7.25 VCRO bepaalt artikel 1, §1, tweede lid van het Beroepenbesluit dat de in artikel 4.7.21, §2, 2° VCRO bedoelde belanghebbenden in hun administratief beroepsschrift een omschrijving moeten geven van de rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen die ze kunnen ondervinden ingevolge de bestreden beslissing.

3.

Uit het dossier blijkt dat het college van burgemeester en schepenen van de stad Oudenaarde een verkavelingsvergunning heeft verleend voor het oprichten van tien woningen. De partijen betwisten niet dat de percelen van de aanvraag deels liggen in mogelijk overstromingsgevoelig gebied.

Tegen die beslissing heeft de verzoekende partij op 11 mei 2018 een administratief beroep ingesteld bij de verwerende partij. Het beroepsschrift van de verzoekende partij bevat geen afzonderlijke toelichting over het belang en de nadelige gevolgen die de verzoekende partij vreest te ondervinden. Wel zet de verzoekende partij onder verschillende aspecten uiteen waarom ze “ontstemd” is over de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van 9 april 2018 en daarom een “vernietiging” ervan vraagt aan de verwerende partij.

Zoals de verwerende partij in de bestreden beslissing bevestigt, heeft de verzoekende partij in haar beroepsschrift onder meer de volgende aspecten aangekaart:

- (1) het niet regelmatig doorlopen van het openbaar onderzoek;
- (2) de juridische onmogelijkheid om het terrein te verkavelen met één aanvraag;
- (3) het gebrek aan een advies van het Agentschap voor Natuur en Bos en het Departement Landbouw en Visserij;
- (4) het open ruimte karakter van het woonlint Axelwalle, met verwijzingen naar het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen, het provinciaal ruimtelijk uitvoeringsplan en het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan;
- (5) een verkeerde omschrijving van de omgeving van de aanvraag;
- (6) het gebrek aan een deugdelijke motivering over de milieueffecten, mobiliteit, wateroverlast,...;
- (7) een onzorgvuldige beoordeling van de gevolgen voor het overstromingsgevaar in de onmiddellijke omgeving;
- (8) de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening en de opgelegde voorwaarden;
- (9) vermindering van de waarde van het bouwkundig relict ‘Hoeve ’t Bekehof’.

4.

In zijn verslag van 27 juni 2018 adviseert de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar om het ingestelde beroep onontvankelijk te verklaren. Hij stelt dat de verzoekende partij wel verschillende argumenten formuleert, maar “*totaal nalaat het persoonlijke belang en de potentiële persoonlijke hinder of nadelen die hem te beurt zouden kunnen vallen ten gevolge van deze beslissing, op te werpen, laat staan aan te tonen*”.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar overweegt dat de verzoekende partij geen aanpalende eigenaar is en langs de straat Bekemolen woont, op minstens 270 meter van de te verkavelen zone, waardoor een persoonlijk hinder of nadeel “*geenszins evident*” is en dat in het beroepsschrift niet voldoende duidelijk wordt omschreven welke hinder en nadelen de vergunningsbeslissing persoonlijk teweegbrengt. De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar besluit dat de formulering van de beroepsargumenten en het ontbreken van een “*directe ruimtelijke band ... met de bouwplaats*” maken dat de hinder of nadelen niet voldoende persoonlijk zijn en niet verschillen van het belang van “*elke inwoner of toevallige passant*”.

Het wordt niet betwist dat de verzoekende partij die zich geconfronteerd zag met het voor haar ongunstig verslag, bij de verwerende partij een replieknota heeft ingediend. Zoals de verzoekende partij ook aanvoert, heeft ze in haar replieknota onder meer gewezen op:

- *“de huidige problematische waterhuishouding in de omgeving van de landelijke woonomgeving”* waar ze woont en de verhoogde kans op overstromingsgevaar en wateroverlast door de reliëfwijziging en de ligging in mogelijk overstromingsgebied;
- de onveilige verkeerssituatie die zal ontstaan bij het uitrijden van het terrein;
- dat ze een lagere woondichtheid wenst zonder *“mijn woongenot (bijvoorbeeld: ontwikkeling bijkomende verkeersdynamiek, overlast zoals geluidshinder en fijnstof) te storen, de landelijke omgeving waar ik woon aan te tasten en de toekomst van mijn kinderen veilig te stellen zodat ze later kunnen bewegen in open ruimte zonder wateroverlast en in verkeersveilige straten”*.

Minstens op die punten, die ook uiteengezet worden in het beroepsschrift, geeft de verzoekende partij dus voldoende duidelijk aan dat ze persoonlijke hinder en nadelen aanvoert. Ze maakt daarbij voldoende aannemelijk dat ze een risico vreest op overstromingen en een toenemende verkeersonveiligheid door de gevraagde verkavelingsvergunning, hetgeen in het licht van artikel 4.7.21, §2, 2° VCRO volstaat om als belanghebbende te worden aangemerkt.

5.

Samen met de verzoekende partij stelt de Raad evenwel vast dat de verwerende partij het administratief beroep van de verzoekende partij onontvankelijk heeft verklaard op grond van exact dezelfde bewoordingen als haar provinciaal stedenbouwkundige ambtenaar. Net zoals in het verslag wordt het belang van de verzoekende partij niet aangenomen omdat het bestaan van een persoonlijk hinder of nadeel *“geenszins evident”* is en de ingeroepen nadelen *“geen persoonlijk karakter”* hebben en niet verschillen *“van elke inwoner of toevallige passant”*.

Nergens in de bestreden beslissing maakt de verwerende partij duidelijk waarom ze de uitvoerige tegenargumenten in de replieknota niet volgt en of ze daarmee rekening heeft gehouden bij het nemen van haar beslissing. Nochtans heeft de verzoekende partij in die nota argumentatie bijgebracht waarmee ze de conclusie van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar weerlegt, minstens ernstig in vraag stelt. Ook op de hoorzitting werd de bijkomende replieknota uitdrukkelijk onder de aandacht gebracht van de verwerende partij. Deze nota wordt niet vermeld in de bestreden beslissing en het blijkt niet dat de verwerende partij er enige aandacht heeft aan geschonken.

Ten onrechte meent de verwerende partij dat ze na het beroepsschrift geen rekening meer kan en mag houden met bijkomende toelichtingen door de verzoekende partij. Noch uit het Beroepenbesluit, noch uit artikel 4.7.21 VCRO volgt dat een beroepsindiener zijn belang niet bijkomend mag toelichten wanneer daarover betwisting bestaat. De hoorzitting bestaat er overigens precies in om een repliek mogelijk te maken op de bevindingen in het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar. De verwerende partij kon zich in de gegeven omstandigheden dan ook niet beperken tot het louter hernemen van het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar. Integendeel diende ze de betwisting over de onontvankelijkheid van het administratief beroep met de nodige zorgvuldigheid te onderzoeken.

Waar de tussenkomende partij uitvoerig de door de verzoekende partij ingeroepen nadelen weerlegt, voegt ze een motivering toe die niet in de bestreden beslissing zelf te lezen valt en gaat ze er bovendien aan voorbij dat artikel 4.7.21 VCRO enkel vereist dat het risico op het ondergaan van hinder of nadelen als gevolg van de vergunningsbeslissing voldoende aannemelijk wordt gemaakt.

Het middel is gegrond.

VII. KOSTEN

De verzoekende partij vraagt om een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro toe te kennen, die ten laste van de verwerende partij komt.

Met toepassing van artikel 33 DBRC-decreet dienen de kosten van het beroep ten laste gelegd te worden van de partij die ten gronde in het ongelijk gesteld wordt. Artikel 21, §7 DBRC-decreet bepaalt dat de Raad op verzoek een rechtsplegingsvergoeding kan toekennen, die een forfaitaire tegemoetkoming is in de kosten en erelonen van de advocaat van de partij die ten gronde in het gelijk gesteld wordt.

De kosten van het beroep, met inbegrip van de door de verzoekende partij gevraagde rechtsplegingsvergoeding van 700 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

BESLISSING VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het verzoek tot tussenkomst van de heer François VAN INNIS is ontvankelijk.
2. De Raad vernietigt de beslissing van de verwerende partij van 12 juli 2018, waarbij het administratief beroep van de verzoekende partij tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Oudenaarde van 9 april 2018 onontvankelijk wordt verklaard.
3. De Raad beveelt de verwerende partij een nieuwe beslissing te nemen over het administratief beroep van de verzoekende partij en dit binnen een termijn van vier maanden te rekenen vanaf de dag na de dag van de betekening van dit arrest.
4. De Raad legt de kosten van het beroep bestaande uit het rolrecht van de verzoekende partij, bepaald op 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro verschuldigd aan de verzoekende partij, ten laste van de verwerende partij.
5. De Raad legt de kosten van de tussenkomst, bepaald op 100 euro, ten laste van de tussenkomende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel in openbare zitting van 12 november 2019 door de vierde kamer.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de vierde kamer,

Chana GIELEN

Nathalie DE CLERCQ